

Fő, hogy a mosoly végig megmaradjon!

FOTÓ: BARABÁS ÁKOS

A hit próbája a cselekedet

A máréfalvi szépkorúak mentálhigiénés csoportjában vigyáznak a lelki egészségre

● Hitvallásuk, hogy amíg életünk bakelitlemeze forog, és az égi lemezgazda, a DJ nem keveri le a dallamot, addig ne a hangszóró recsegésén merengjünk, és ne is azt várjuk, mikor válik használhatatlanná a korong. Tűzzünk ki célokat, és valósítsuk is meg! A máréfalvi idősek mentálhigiénés csoportjának tagjai közös bakancslistájukról eddig mindent kipipáltak, napjainkban újabb tíz évre terveznek.

MOLNÁR MELINDA

Képzeln el az olvasó egy hajdani szolgálólányt, aki élete alkonyán úgy tér vissza falubeli társaival Bukarestbe, hogy a város nevezetességeit is megnézheti. Az elnehezdedő lábaknak túl magas a Perkő oldala? Sebjaj, összekapaszkodva segítik egymást a panorámalátványhoz! Az utazást kedvelők tudják, mit jelent az első útlevél, az első határátlépés. De ha erről egy életen át csak álmodhatott a mezőn, gyárban családjáért dolgozó, majd túl a hetvenen egy szép napon a sóvárogva vágyott anyaországban találja magát... Több máréfalvi hajlott korú elmondhatja, az emberfiát nem a sok pénz „ülteti fel” a repülőre. És nem is madárszárnyak kellene

ahhoz, hogy legyőzzék a korrall járó nehézkedési erőt. Sikerül, és nem potyognak vénasszonyok az égből!

Egyszer volt...

Amikor az idősödő szülők gyermekei kirepülnek, vagy ha a házastárs égi hazába tér, a fizikai erő fogyása, a lelki nehézségek nyomása elmagányosíthatja a harmadik generáció tagjait. Tíz évvel ezelőtt a község önkormányzata aggódott öregjeinek lelki egészségéért, és szakmai segítséget kért a Gyulafehérvári Caritas-tól. Nagy önerőt igényelt az ezüsthajúaktól, hogy levessék az otthonukat és túl a szomszédságon-komaságon kortárs falusfeleikkel kezdjenek – szó szerint – új életet. A csoporttá válást segítette a fiatal helybéli önkéntesek ölelő szeretete, és az is, hogy vezetőjük, a Caritas székelyud-

varhelyi családsegítő szolgálatának munkatársa, Bartalis Piroksa első gyermekét várta. Így pótnagyis és -dédtatás érzésekkel váltak nagycsaláddá.

Nem kellett senkit nógatni, ha egyik-másik nótafa dalra fakadt. Együtt fújták a szépséges egyházi és mulatós énekeket, mint fiatalkorukban. Bár munkához szokott kezük

Ha esik az eső, keresz szivárványt!

rég fogott vékony ecsetet, határtalan volt az örömiük az első maguk színezte mécsesstartó láttán. Szekérnyi fenyőgallyat dolgoztak fel életük talán első adventi ajtó- és asztali díszéhez. Ha Katalin-bálba hívták a falu népét, kakaskorékolásig ropták, a fiatalokat is lepipálva szaporázták. Visszahallották a pletykát: amióta a mentálhigiénés csoportba járnak az öregek, nem akarnak meghalni.

Mi legyen a mesezáró?

A szakirányító-váltás sem viselte meg az akkoriban kéttucatnyi tagot

számláló kisközösséget. Sándor István (Isu) szociális munkás humorzéke, lendülete és a helybéli önkéntesek lelkesedése új tervekre ihlette az ezüsthajúakat – ma félszázánál is többen vannak. A kalákákon, fonókon nevelkedetteknek nem kellett közösségépítést tanítani, csak abban kellett erősíteni őket, hogy bízzanak képességeikben és tűzzenek ki elérhető célokat. Hitük szerint amit iga-

zán szeretnének, azt megáldja Isten. A kezdet kezdetén Isu egy történetet mondott nekik, amelynek két lehetséges befejezése közül választhatott a csoport. Egy ember talált egy tojást az erdőben, hazavitte, és a kotló alá helyezte. Pár hét után a tyúkanyó szárnyai alatt csirke társaival azonos módon nőttögélt az erdei fióka.

Folytatás a III. oldalon m

Unokanevelésben társuk
Elek nagyapó

▼ KORÁBBI FELVÉTELEK:
GYULAFEHÉRVÁRI CARITAS

